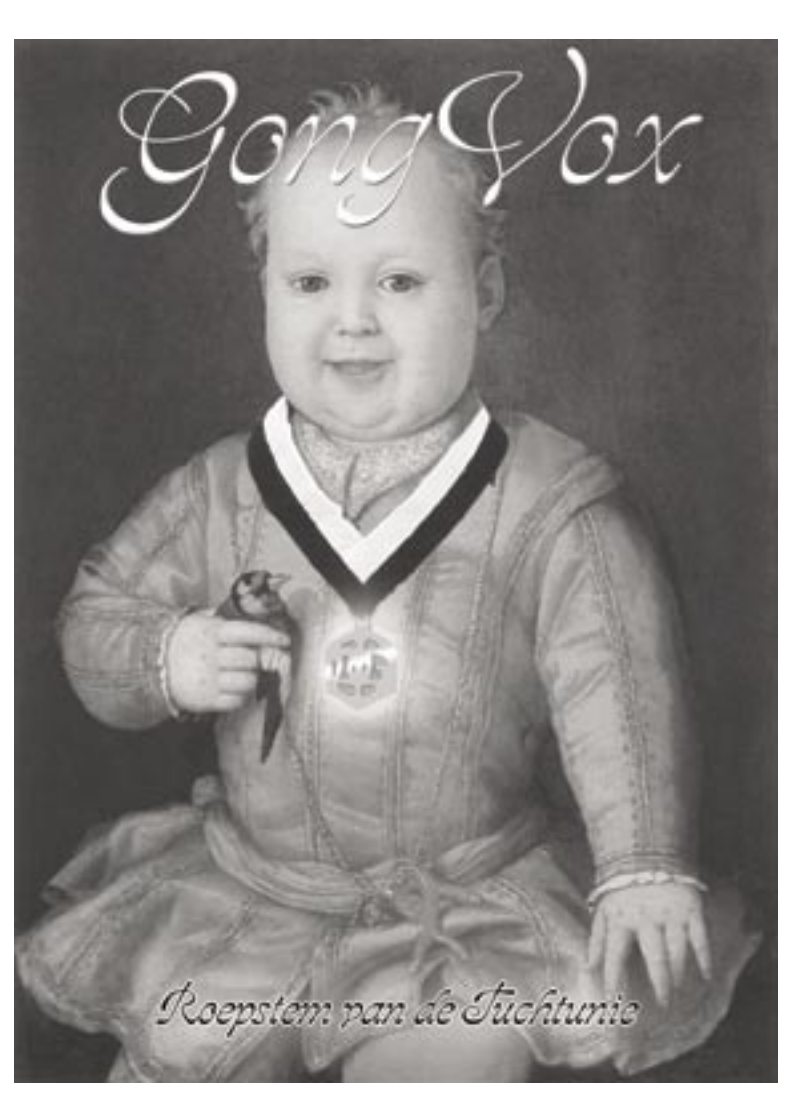

Gong Vox

Roepstem van de Tuchtunie

Waarde Abituriënt,

Om u heen is de drukte van de openingsmarkt reeds in volle gang. Iedereen eist uw aandacht, u moet het tropische weekend volgen en een nieuwe bankrekening met nog hogere rente openen.

Maar is dat wat u daadwerkelijk wil? Zoekt u uw geluk in deze vergankelijke zaken? Of bent u op zoek, zoals enkele anderen, naar iets meer?

U bent hier dan wel aangekomen om te studeren, maar dit kan onmogelijk uw gehele dagvulling voor de aankomende vier jaar bepalen. Daarom bent u immers ook op deze markt, om uzelf te laten overtuigen dat u ergens anders ook geschikt voor kan wezen.

Laat u overtuigen op deze markt, maar maak uw beslissing voor uzelf. Hoe ziet uw toekomst er uit? U bepaalt het zelf.

Maar nu genoeg over moeilijke beslissingen, u bent hier vandaag voor uw genot. Laat u niet iets anders wijsmaken.

Vae Soli,
G.B. de Vries

Een Parabel

In twee hoofdstukken en een epiloog

Hoofdstuk 1

Er was eens, in een wereld hier ver vandaan, een schitterend landhuis, met een even schitterende tuin. Rondom het landgoed stonden rijen ondenkbaar frisse eucalypti. De vogeltjes floten, de bloemetjes bloeiden, maar bovenal: de kindertjes speelden. Waar je ook keek, er was vreugde om je heen.

Dit sprookjesachtige landgoed was bekend onder de naam NooitLand; zijn landheer als Michaël. Michaël was een erg bekende man; hij kon immers goed zingen. Michaël was erg trots op zijn landgoed, en hij nodigde dan ook vaak kindertjes uit om er te komen spelen. De kindertjes wilden dit natuurlijk maar al te graag, vooral als ze er soms ook nog mochten blijven slapen. Wat de kindertjes niet wisten, moest voor hen ook vooral maar geheim blijven. Iedere avond, als het donker werd, en er een gezellige groep kinderen bij de landheer op de kamer was, nodigde

Michaël de kindertjes uit om even bij hem in zijn majestueuze *lit à baldaquin* te komen liggen. Het was maar goed dat dit alles des avonds gebeurde – het daglicht kon dit immers niet verdragen. Enfin, dit verhaaltje gaat niet over pedofiele blanke negers.

Hoofdstuk 2

Laten we teruggaan naar de rijen ondenkbaar frisse eucalypti. Eén van deze rijen. In deze bepaalde rij, waar wij puur toevallig zojuist naar zijn teruggegaan, stond een bepaalde boom die door een bepaald diertje ‘thuis’ werd genoemd. Laten we dit diertje Koala noemen. Koala was een zeer consciëntieus, stipt en vooral ook net diertje. Iedere ochtend stapte hij bij het krieken van de rozevingerige dageraad fluitend zijn nestje uit, knipte een voedzaam ontbijt uit zijn huis, zette een lekker kopje stomende eucalyptusespresso en ging hard aan het werk.

Een zekere nacht gebeurde er iets bijzonders met onze Koala. Hij kreeg bezoek van drie geesten. Welke geesten dit ook alweer precies waren, tja, dat weet niemand eigenlijk meer, want onze Koala kon schrijven noch praten.

De zekere dag die volgde op de zojuist beschreven zekere nacht, stapte onze Koala zoals iedere morgen zijn comfortabele bladnestje uit en ging op weg naar de randen van zijn huis om zijn gebruikelijke – hij dacht zo nu en dan wel eens aan een ander dieet om de muren van zijn huis te sparen, maar ja, alles viel zo slecht op de maag – ontbijt los te bikken, toen hij iets vreemds bemerkte. De eerste stap uit bed: het zal wel aan mijn dufheid liggen. De tweede stap: poe ik heb wel echt moeite met wandelen zeg. De derde stap: hoe kan dit nu, zijn mijn voeten werkelijk zo zwaar? De vierde: oh, wacht, gisteren heb ik natuurlijk keihard gezopen. Hoe dan ook, met een toch aanzienlijke hoeveelheid moeite kwam Koala uiteindelijk bij de bron van zijn ontbijt terecht. Hij plukte een blaadje, maar tot zijn grote verbazing slaagde hij er niet in dit blaadje op zijn bordje te deponeren. Hij trachtte het blaadje op het bord te duwen, maar dit resulteerde er alleen maar in dat het blaadje aan zijn andere poot vastplakte. Zelfs toen hij er op ging staan was het resultaat dat het zijn achterpoten nu verrijkt

waren met een vastplakkend blaadje. Onze Koala moest redelijk snel huilen, want zeg nu zelf, deze frustratie zou éénieder toch te groot worden? Al jankend en hinkelend strompelde hij naar de deur, maar – een fervent hinkelaar was hij eigenlijk niet – viel om voordat hij de uitgang kon bereiken. Meteen plakte Koala totaal vast aan zijn eigen vloer. Worstelend en krioelend heeft hij de dag, en nog vele dagen erna, doorgebracht.

Epiloog

In de loop van het jaar na de bewuste dag vond de Koala berusting in zijn staat van permanente vastgeplaktheid. Deze berusting sloeg om in euforie. Uiteindelijk begon het de Koala te dagen: De Gong, sterker dan Pattex!

ESPQR

Al 77 jaar
geen beweging
in te krijgen

Stress op de werkvloer

Een briefwisseling tussen Bonnie en Welly

Beste Welly,

Alles goed met de kinderen? Je zult ze nu wel weinig zien. Begrijpelijk, tja, maar ja, jij bent ook meer een man van eer dan van kinderen. Waarom ik deze brief schrijf? Ik zou maar meteen met de deur in huis vallen: ik heb geen zin meer.

Kijk, het begon natuurlijk allemaal leuk met die spelletjes risk, daarvoor kon ik nog wel eens een avondje niet thuis komen, maar ik neig nu toch een beetje naar een burn-out. Ik slaap slecht en ik heb 's avonds helemaal geen zin meer om nog een keer lekker een glas Chambertin clos beze te heffen. En die zondagen, ik heb nu zelfs al koppijn *voordat* ik bij mijn schoonmoeder ben langs geweest.

Het is die politiek, weet je, dat is niets voor mij. Oke, ik was een beetje te ambitieus, en ik moet toegeven dat ik het best wel leuk vond dat de Paus een keer bij me langskwam.

Het is meer sinds Rusland, Welly. Als goede collega vertel ik je, begin daar nooit aan! Elke gek die zijn ambities in Rusland heeft liggen, zal zijn rijk ten onder zien gaan.

En het is dat Europese volk, Welly. Ik bedoel, ze willen gewoon niet. Ik heb alles gedaan om een beetje een samenwerking te creëren en een ius commune te vestigen binnen Europa. Maar ik voorspel je, als je het volk laat stemmen over een grondwet in Europa, ze zeggen maar een ding en dat is: non, no, njet, of nee. En pas ook op voor die Pruisen, Welly! Ze zijn nu je bondgenoot, maar ze zullen ons bedriegen.

Gelukkig hebben we Elzas Lotharingen nog steeds, maar ook dat zie ik nog wel weer in de handen vallen van die Pruisen. En als dat zo is, Welly, dan zullen onze landen samen fier ten strijde moeten trekken. Zorg gewoon dat je die staat opheft zodra je de kans krijgt!

Maar goed, genoeg gezeurd. Ik heb een voorstel. We moeten dit gewoon even kortsluiten. Zullen we afspreken ergens in een pittoresk dorpje in België ofzo? Dat heeft dan ook nog een beetje zijn romantiek. Zo'n dorpje dat goed klinkt en lekker in de mond

Stress op de werkvloer

ligt. Laat de uitkomst simpel zijn: jij wint en ik kan me eindelijk eens terugtrekken op een eiland en doen waar ik zin in heb. Dan krijg jij eindelijk ook een beetje naamsbekendheid en dan kan je dooie Nelsie ook een beetje aftroeven nu zijn naam alle straatbordjes in Londen heeft gevuld. Prima deal toch? Denk er maar even over na, maar het zou leuk zijn als we het binnenkort kunnen realiseren. Ik ben benieuwd naar je antwoord.

Tot gauw!

Groetjes,

Bonnie

ES

Hij staat in een etalage te kijken in een winkelstraat in Utrecht, en in de weerspiegeling van de ruit, ziet hij achter zich zichzelf voorbijlopen. Een ogenblik staat hij vertwijfeld, niet wetende wat 'ie ervan nou moet vinden. Pas na enkele momenten draait hij zich om, en in de verte ziet hij zichzelf net de hoek van de straat omgaan. De man begint te lopen. Steeds sneller laat hij huizen, winkels en mensen achter zich, en duwt de mensen die hij tegenkomt, jong en oud, ruw aan de kant. Hij rent, en is al bijna bij het einde van de straat, als hij de gedaante die hijzelf is, langzaam maar zeker op zich af ziet lopen. Verstijfd blijft de man staan. Totaal verbouwereerd en van zijn à propos. Zoiets maak je nu eenmaal niet iedere dag mee. Eigenlijk weet hij ook niet zo goed wat hij hiermee aanmoet, en hijzelf duidelijk ook niet. Ietwat vertwijfeld staat hij een minuut later tegenover zichzelf. En dat is wederzijds zo te zien.

De man vraagt zijn evenbeeld waarom het hier is. Het geeft geen antwoord, want waarschijnlijk denkt het dat hij dat net zo goed zou moeten weten. De man heb alleen geen flauw benul. Terstond wordt hem door zichzelf verweten een gebrek aan zelfkennis te hebben, want welke gek stelt nu een vraag aan zichzelf waarop hij het antwoord ook zonder die vraag zou hebben moeten weten?

Er zit niets anders het over een andere boeg te gooien, want tevreden is hij er nog niet mee. Hij moet en zal weten waarom hij zichzelf op zo'n rustige dag uit zijn normale doen brengt. Is er soms iets aan de hand waar de man niets van weet? Zie je dan niets aan me, vraagt zijn tweede ik. Valt je dan niets op? Hij probeert zichzelf uitvoerig te bestuderen, maar desondanks blijft het antwoord ergens in de lucht hangen. Er valt niets bijzonders op te merken. Wat hij ziet, is hijzelf, en er is bij zijn weten niets veranderd aan de status quo waarin hij normaliter verkeert.

Toch schijnt er wel iets te zijn dat zijn aandacht zou moeten trekken, want het evenbeeld begint ongeduldig van het ene been op het andere te wiebelen. Een zenuwachtig makend tafereel speelt

zich voor hun beider ogen af, waar ze allebei geen raad mee weten. Hij weet niet waar hij naar moet kijken, en zijn evenbeeld vraagt zich af hoe lang het nog gaat duren voordat het antwoord krijgt van zichzelf.

Ver achter zich hoort de man dat winkels hun luiken beginnen te sluiten. De straten worden langzaam leger door alle mensen die thuis gaan eten. En hij staat daar maar te staren naar iets dat er misschien wel helemaal niet staat. Maar nee, niet dat hij zijn zelfbeheersing houdt, wat je van jezelf toch mag verwachten, maar opeens krijgt hij een loeiharde mep van het spiegelbeeld. Het is natuurlijk kwaad dat het zijn tijd zo aan zichzelf aan het verspillen is zonder resultaat. Ik zou er ook opgewonden van raken, maar slaan, nee, dat zou ik nou nooit doen, denkt hij.

Rustig als hij altijd blijft, doet hij niets anders dan zichzelf te vragen even een blokje mee om te lopen. “Zodat we er samen rustig uit kunnen komen”, zegt hij. Daarop begint zijn evenbeeld te schoppen en te slaan, en de man weet niet hoe snel hij erbij vandaan moet komen. Herkende ik daarin mijzelf, vraagt hij zich hardop af. Zijn evenbeeld begint sardonisch te lachen en krijst: ik ben jou en jij bent mij. Je komt nooit meer van me af!

Heeft het gelijk, vraagt de man me af? Raak ik me nooit meer kwijt? Hij geloof het niet, sluit zijn ogen en loopt ver van de plek vandaan. Als hij zijn ogen weer open doet, ziet hij dat er om hem heen niets veranderd is, alleen zichzelf is hij eindelijk kwijt. Hij loopt naar huis, zijn ziel onder zijn arm.

BvdT

Het waren de zes slagen van de kerkklok die de morgenstilte even deden verdwijnen. Slechts heel even, want geen slapende ziel had op dit moment zijn hoofd ernaar staan om ook maar het geringste geluid te produceren. Alhoewel, een enkele ziel had wat anders in gedachten.

De ouwe Bach liet zijn schrijfgerei eindelijk los. Hij was vannacht wakker geworden en had vol van inspiratie gezeten. Hij had zijn bed verlaten, was voor zijn klavecimbel gaan zitten en meteen begonnen met componeren. Ongeveer vier uur later kon hij dan eindelijk de titel boven het werk schrijven CELLOSUITE NO.7.

Toch keek hij niet zo tevreden bij dit snelle resultaat. Hij dacht diep na. Wat moest hij met dit stuk? De noten waren onbewust een voor een uit zijn hand gekomen, hij had zich groot, groter en uiteindelijk heer en meester der muziek gevoeld tijdens het schrijven ervan. Maar nu, hoe moest hij hiermee bij zijn publiek aankomen? Met Matthäus Passion had hij nog beetje indruk kunnen maken op zijn werkgever, de kerk. Zijn orgelsuites werden overal gespeeld, om al niet over zijn Brandenburger concerten te spreken. Dit stuk echter, hoewel Bach zijn hart en ziel er had ingestoken, zou hem tot een

ketter maken. De mensen zouden hem verafschuwen. Hij wist het zeker, dit was alles behalve de stijl van het volk. Het zou eeuwen duren voordat mensen dit zouden kunnen waarderen. De vrijheid van een componist wordt beperkt door de tijd waarin hij leeft! Of zou hij de barrières van de tijd nu doorbreken?

Hij keek naar de wand, waar een stamboom van zijn familie hing. Twintig namen stonden onder zijn naam. Hij had een lieve vrouw en hij genoot van de vorderingen die zijn kinderen elke dag weer maakten na hun muzieklessen.

Hij keek naar buiten naar de kerkklok. Het was tien voor half zeven. Het zou niet lang meer duren of de eerste van zijn gezin zou opstaan. Hij keek nog eenmaal naar zijn manuscript. Hij zuchtte diep, maar daarna ontstond er een vastberaden blik op zijn gezicht. Hij verscheurde zijn manuscript en strooide het uit achter zijn huis. Niemand komt dit ooit te weten! 'Hoi pa,' hoorde hij achter zich, 'wat ben jij vroeg op?'

De koets kwam veel te vroeg aan in Leipzig. Antonin zat zenuwachtig met zijn handen op het papier te tikken. Hij was hier uitgenodigd en hij had beloofd iets nieuws te schrijven, nu hij weer terug was uit de nieuwe wereld. Alle inspiratie ontbrak hem echter. Hij had de hele nacht in de koets willen doorwerken, maar hij was op den duur in slaap gevallen.

Hij had nog twee weken de tijd om voor een concert in deze kerk een nieuw werk te schrijven en het door een orkest te laten instuderen. Na welkom te zijn geheten door de dirigent, die hij moest teleurstellen, slenterde hij wat door de stad om inspiratie te zoeken. Hij voelde zich bij het verstrijken van elke minuut een slechtere componist worden. De mensen zouden hem verafschuwen. Hoe moet ik dit straks uitleggen? Toen hij bijna het dorp uit was, gelopen kwam hij langs een afgraving. De fundamenten van een eerder huis waren uitgegraven. Een kleine schittering in een grote klomp klei kreeg zijn aandacht. Hij kwam naderbij en zag dat er een stukje papier aan de klei was geklonterd. Na een verdere inspectie bleek er nog een stukje te zijn, en nog een. Ach, hij moest toch wat doen om inspiratie te krijgen.

Een paar uur later had hij de puzzel compleet. Ongelooflijk, op de een of andere manier was de hele verzameling papier intact gebleven en tot zijn grote verbazing hield het een oude compositie in. Alleen de titel en de naam van de oorspronkelijke componist waren weggevaagd. Hij bestudeerde de muziek en een glimlach verscheen op zijn gezicht. Dit is prachtig! Bovendien ligt het precies in de smaak van de mensen hier. Zijn glimlach verdween toen hij weer naar zijn eigen manuscript keek. Niets, blanco, noppes. Als hij nou eens....., nee, dat kon hij echt niet maken. Alhoewel, niemand komt dit ooit te weten.

Met het welbekende geluid van de dichtgeslagen voordeur van het Melkhuis werd E.P.L. Kleijntjens wakker. Al 11 uur? Ach, laat ik dan maar eens opstaan. Hij zette zijn computer aan en keek naar het scherm. Hmmmmm, ínspiratie, misschien iets voor een lezing?. Laat ik echter eerst eens een muziekje opzetten. Met een klik op de muis werden de letters A. DVORAK: CELLOCONCERT IN B-KLEIN OPUS 104 in muziek omgezet. En iedereen in het Melkhuis wist het.

ES

Als hij de zware deur achter zich dichttrekt, blijft Bernhard even staan. Zijn ogen moeten kort wennen aan het donker, nadat hij de hele avond binnen bij kaarslicht heeft gezeten.

Het is november 1315 in het Zwitserse Zürich, en Bernhard weet dat hij aan de vooravond van een grootse gebeurtenis staat. Hij kijkt kort om zich heen en vervolgt dan zijn weg. Aangekomen bij de rivier de Limmat daalt hij een kadetrapje af en neemt plaats in zijn bootje. Hij roeit rustig de Limmat af, terug naar zijn geboortedorp Wollishofen. Hij houdt van deze rivier, hij houdt van de stad en hij houdt van de bergen.

Sinds de dood van Koning Rudolf de eerste van Habsburg is er veel veranderd. De afgelopen tien jaar hebben de Eidgenossen, waaronder Zürich, zich afgesplitst van het Habsburgse rijk uit angst voor een hardvochtige Habsburgse Heerser. En die kwam er. Albrecht de tweede maakt zich nu op voor de doodssteek aan de Eidgenossen. Zürich is frontstad, maar niet tot nauwelijks georganiseerd. Bernhard roeit rustig verder en bedenkt zich of hij goed slapen zal. Als aanvoerder van de opstandige boeren heeft hij weinig reden tot rust, maar toch is hij niet echt opgewonden. Hij kent de bergen en de dalen, de rivieren en meren. Hij kent ook de boeren aan zijn zijde. Stuk voor stuk degelijke kerels, bereid om te sterven voor hun gezinnen en hun akkers en agressief wanneer nodig.

Niet ver bij hem vandaan ontwaakt een oude man. Al vierentwintig jaar hoedt hij geiten. Niet altijd was hij geitenhoeder, maar hij is er tevreden mee. Toch is er vannacht iets anders. Hij is plotsklaps wakker geworden en weet dat het zijn tijd weer is; hij weet dat hij weer zal moeten strijden voor zijn land. Hij kleed zich aan en loopt zijn schapenweide in. Hij voelt oude kracht in zijn aderen terugstromen en tegelijk beseft hij zijn ouderdom, die wijsheid en stramheid brengt. Hij opent de schaapskooi en laat hem open. De schapen zullen zich redden, maar het Zwitserse volk heeft hem nu nodig. Zijn immer aanwezige herdersstaf neemt hij mee. De slanke staf is hem dierbaar. Hij neemt enkele wolhaken mee en hij

vertrekt, de mistige morgen in.

Bernhard heeft alle mannen verzameld en zal met deze onhiërarchische groep van gemotiveerde boeren de strijd aangaan. Hij kent ze allemaal, en hij vertrouwt ze allemaal. Mooi zou zijn als ze ook nog konden vechten. De blinkend geslepen rieken en zeisen doen echter vermoeden dat deze mannen alles behalve eenvoudig te verschalken zijn. Bernhard gespt zijn zwaard om en marcheert met zijn troep oostwaarts. Zij klimmen en dalen, beklimmen en klimmen af. Op de derde dag arriveren zij op een open plek in het Rijndal. De Oostenrijkse troepen hebben zichtbaar aan de andere kant van de rivier hun kampement opgeslagen. Met een Kanon. Een Kanon, zo groot als de Zwitsers nog nooit hebben gezien. Met het blote oog kan Bernhard het wapen zien. En zijn mannen ook. Het moreel onder de mannen lijkt gebroken. Een professioneel leger, dat ook nog over een wapens beschikt dat over grote afstand kan schieten, lijkt teveel voor de gemoedelijke boerenheerschaar.

De volgende dag steken de Oostenrijkse troepen de Rijn over. Weldra valt het eerste schot van het kanon. Bernhard ziet zijn eerste mannen sneuvelen. De Oostenrijkse legermacht maakt zich op voor de tweede aanval. Dan komt opeens een oude man uit de achterste linies naar Bernhard; een schapenherder, aan zijn ranke staf te zien. Hij straalt een strijdlust uit die Bernhard herkent, maar niet kan plaats. Wie is deze zonderlinge man? Hij lijkt de felle ogen van een jonge strijder te hebben, maar zijn ouderdom en bewapening lijken weinig in te gaan brengen tegen het wapen van de Habsburgse agressor. De man sist hem met verrassend helder stem toe: "Vlug, geef me een pijl!" De strijdlustige grijsaard krijgt het gevraagde en hij wikkelt zijn overkleed om de punt. Dan neemt hij een schapendarm van zijn middel en spant de grote herdersstaf tot een boog. Hij steekt zijn projectiel aan en rent met de brandende pijl vooruit, richting de Oostenrijkse linies. De Habsburgse schutters richten hun peilen. De oude man houdt zijn pas in, richt, en schiet zijn vlammend project de linies van

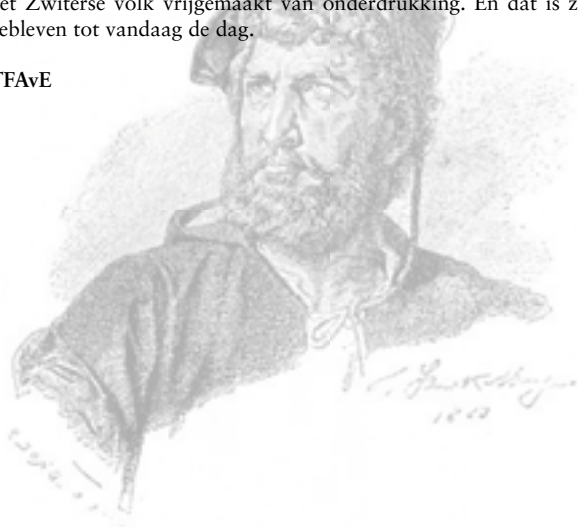

Einde van een Eidgenosse

de Oostenrijkers in, kort, voor meerdere pijlen zijn bovenlijf doorwonden.

Bernhard ziet de pijl het kanon in vliegen en de aanwezige hoeveelheid kruit ontsteken. Een geweldige explosie volgt en er wordt een enorme bres geslagen in de Oostenrijkse linies. Mannen, Paarden en wapens vliegen als poppen door de lucht en vanachter hem stijgt een enorm gejuich op. De Boeren rukken op en winnen die dag. En dan realiseert Bernhard zich wie de oude man was. Nog één, ja echt de allerlaatste keer heeft Wilhelm Tell het Zwitserse volk vrijgemaakt van onderdrukking. En dat is zo gebleven tot vandaag de dag.

TFAvE

Tell.

All the way to Reno

Vroeger was er een plaatsje in Holland waar de drukke en bezige wereld niet nog niet was doorgedrongen. De belangrijkste reden hiervoor was dat niemand in de rest van Holland wist dat het plaatsje bestónd. Daarnaast was de bevolking van het plaatsje heel tevreden met het leven zoals het was en helemaal níet geïnteresseerd in het leven in de grote steden van Holland. Het plaatsje lag ook nog eens aan een baai die omringt was door hoge bergen. Holland was in die tijd niet zo plat als het nu was, zoals iedere echte Hollander je kan vertellen.

Ergens op een mooie lentemiddag stond daar, in dat plaatsje, een moeder broodjes te bakken voor haar man, die pottenbakker was, en hun drie kinderen. Het oudste kind was een jongen, die visser wilde worden, 17 jaar oud was en Peter heette. Hij was in de leer bij Jan de Vissenvanger, die ook wel “de beer” werd genoemd, omdat hij in zijn vrije tijd het liefst met zijn blote handen forellen ving uit het stroompje dat uit de bergen de zee in verdween vlak bij zijn huisje. Hij woonde alleen en hoewel niemand in het plaatsje ooit een beer had gezien dacht men van verhalen van vroeger te weten dat beren het liefst alléén op jacht gingen. Peter had nog een zusje, dat alle dorpsbewoners het mooiste meisje vonden van het hele plaatsje. Zij heette heel toepasselijk Thea, was 15 jaar en speelde de hele dag in de velden met haar vriendinnetje Doortje. Doortje was een erg lelijk meisje, maar daar leek Thea zijn geen seconde druk om te maken. Thea had geen ambities en haar moeder maakte zich daar nogal eens zorgen over, maar haar vader juist niet: die wist dat de mannen van het dorp in de rij zouden staan om met Thea te trouwen. Het gezin werd compleet gemaakt door Reno, een serieuze jongen van 14. Reno had vaak ruzie met zijn oudere broer, die hem verweet lui te zijn. Reno deed namelijk niet mee in het huishouden, tot ongenoegen van zijn moeder, die van ieder kind verlangde dat ze een handje meehielpen door af en toe een boodschap te doen of over te brengen. Maar toen Reno tien jaar was en voor het eerst er op uit werd gestuurd om een pond bloem te halen bij één van de beste vriendinnen van de moeder, kwam hij pas na drie uur thuis met alleen een gescheurde broek en

All the way to Reno

een vuil gezicht. En dat soort dingen gebeurden vaker als Reno een boodschap moest doen. Uit wanhoop hield de moeder na ruim een jaar op met de pogingen Reno wat verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen.

Op die mooie lentedag dat de moeder broodjes stond te bakken voor haar gezin, was Reno weer eens weg. De moeder had geen flauw idee wat de jongen deed als hij weg was van huis. En hij was meestal de hele dag weg van huis. Ook de vriendinnen van de moeder, die goed begrepen wat een last het kind moest zijn, kwamen er niet achter wat het kind deed. Reno had namelijk geen contact met zijn leeftijdsgenoten. Bovendien waren zijn leeftijdsgenoten de hele dag op stap om boodschappen te doen voor hun moeder of een vak te leren, zoals Reno's broer.

Reno was de eerste keer dat hij het huis werd uitgestuurd verkeerd gelopen en aan de rand van het dorp gekomen. Daar woonde alleen 'addergebroad', zoals zijn vader zei. 'Luie mensen die niets deden en geen bijdrage leverden aan het reilen en zeilen van het plaatsje!' De vader van Reno hield er van oud-Hollandse uitdrukkingen te gebruiken en hij kenden er heel veel en probeerde ze in iedere zin te stoppen. Daar was Reno dus en hij kwam in een poging de weg terug te vinden in een doodlopend steegje terecht. Toen hij rechtsomkeert maakte, hoorde hij een zachte stem uit een van de huisjes komen: "psst, zoon van de pottenbakker, kom eens hier..." Reno was, zoals u wel zult begrijpen, nogal verbaasd. Vooral over het feit dat deze persoon wist wie hij was, terwijl Reno zeker wist dat hij en zijn ouders niemand kende die aan 'de rand' woonde. Terwijl hij zich stond te verwonderen hoorde hij de stem opnieuw: "Psst, schiet eens op..." Reno had nu gehoord uit welk huisje de stem kwam. Een beetje bang was hij wel, maar hij was altijd een nieuwsgierig jongetje geweest.

Het huisje was een vies, klein en bedompte ruimte waar in het kaarslicht een klein mannetje zat met een ringbaard en een kale kop. "Hallo Reno", zei het mannetje, "mijn naam is Hein."

"Hallo", zei Reno schuchter. Hij durfde nog niet te vragen waarom het mannetje hem had geroepen.

"Ik heb je geroepen om dat ik weet dat jij me kan helpen, Reno"

gaf het mannetje antwoord op de vraag die Reno nog niet had gesteld.

“Oh...”

“En omdat je ook dát waarschijnlijk niet begrijpt zal ik het je uitleggen. Ik ben Hein, zoals ik al zei. Ik kom niet uit dit plaatsje.”

Wat er op dat moment door het hoofd van Reno ging zullen we waarschijnlijk nooit precies begrijpen. Het zal het plotselinge besef zijn geweest dat als dat mannetje, als Hein niet uit het plaatsje kwam, dat hij dan eigenlijk alleen maar *ergens anders* vandaan kon komen.

“Ik kom uit een grote stad achter de bergen. Ik ben naar dit plaatsje gestuurd door mijn baas. Mijn baas is de sie-ie-ooow van een grote verzekeringsmaatschappij en die maatschappij wilde méér klanten. Ik ben door hem op pad gestuurd om meer klanten te verwerven en ben per ongeluk hier terecht gekomen.”

Reno had van het verhaal alles gesnapt behalve wat een sie-ie-ooow is en wat een verzekeringsmaatschappij is. En wat een grote stad is natuurlijk.

“Ik woon hier nu al bijna een jaar”, ging Hein verder, “en ik weet van iedereen in dit plaatsje wie hij of zij is. Ik weet wat iedereen verdient en ik weet hoe jullie met elkaar omgaan. Ik moet eigenlijk aan mijn baas gaan vertellen dat hier een heleboel potentiële klanten wonen. Ik weet alleen niet hoe ik hier weg moet komen. En ik kan zelf niet zo goed meer lopen. Ik ben al twee-en-zestig jaar oud Reno.”

Hoewel Reno van een belangrijk gedeelte van het verhaal van het mannetje niet precies begreep wat het inhield, begreep hij dat Hein uit *ergens anders* kwam en dat de naam van *ergens anders* Een Grote Stad was. De nieuwsgierigheid van Reno was ongekend groot en dat was de reden dat hij zei: “Zegt u maar wat ik doen moet”.

Hein had het goed gezien: deze jongen kon hem helpen.

Reno ging op zoek. Hij ging elke dag op zoek naar een manier om naar Een Grote Stad te komen en hij ging vaak bij Hein langs om hem dingen te vragen en te melden hoe ver hij al gevorderd was.

All the way to Reno

Dag in dag uit liep Reno naar de enorme bergen toe op zoek naar wat Hein een 'pas' noemde. Of naar een zogenaamd 'bergpad'. En Hein vertelde Reno verhalen van achter de bergen en hield hem zo zeer gemotiveerd.

Toen Reno 14 jaar, 5 maanden en twee-en-een-halve week op de kop af was vond hij het toen hij wanhopig op de Meeuwenklif was geklommen. De Meeuwenklif was een plek waar niemand ooit kwam omdat het zeer moeilijk te bereiken was en omdat alom werd gedacht dat er alleen maar meeuwenkak te vinden was. Maar daar vond Reno uiteindelijk een zeer smalle spleet. Toen hij zich er doorheen wurmde leken de bergen er achter wel uiteen te wijken. Reno kon land zien tot zover zijn oog reikte.

Hij rende naar het huisje van Hein. Snakkend naar adem kwam hij de deur door. "Hein, Hein! Ik heb het gevonden! Hein, luister..." Hij viel opeens stil. Hein lag voorover op de grond. Hij was dood.

Reno is na deze dag nooit meer gezien. De mensen in het plaatsje leefden rustig voort, terwijl Reno zijn moeder zichzelf verweet een slechte moeder te zijn geweest.

Uit recent opgegraven papieren blijkt dat in dit plaatsje in Holland, waar niemand op bezoek kwam of weg ging, op een dag in april 1693 alle inwoners plots een doorlopende reisverzekering hadden genomen...

MJHMA

Erik en zijn broer hadden het al vaak over Het Conflict gehad. Niet dat ze het ooit eens konden worden en nu zeker niet meer. Maar dat was nooit een probleem geweest. De maatschappij was tegenwoordig dan wel individualistisch ingesteld, maar daar trokken de twee broers zich niks van aan. De voornaamste onenigheid die er bij hun bestond was over Het Conflict. Natuurlijk hadden ze ook nog wel wat andere conflicten; je kunt bijna geen broer zijn zonder elkaar om de zoveel tijd even af te kraken.

Maar daar was nu een einde aan gekomen. Hij zou het missen, de ellenlange gespreken en vertrouwde aanwezigheid. Wat zijn broer dan het liefst aanhaalde waren gezegdes als: “De wereld vergaat niet door de daden van de slechten maar door de passiviteit van de goeden in de wereld”. Zijn broer wou altijd al een actieve rol spelen in Het Conflict en dat was hem nu dan ook gelukt ook. Voor de korte tijd die dat duurde. Nu was hij een van de vele slachtoffers van Het Conflict. Het Conflict waar ze het altijd over hadden. Zijn broer was weg voor hij zelfs maar door had dat er gevaar dreigde. Precies op het moment dat zijn broer lag te zonnebaden was er een luchtaanval geweest. Er was niet eens genoeg van hem over om hem te begraven. Als enig familielid had hij een korte ceremonie geregeld. Het was een kleine begrafenis, maar het was in deze tijd moeilijk om een grotere te houden. Na afloop van de begrafenis had er zelfs nog iemand het lef gehad “kop op” tegen hem te zeggen, alsof zijn broer de aanval dan wel had kunnen ontwijken..

Het zag er echter naar uit dat nu Erik zelf aan de beurt was. Het was vochtig en donker, dat was niet al te vreemd want hij was dan ook ondergronds. Ondergronds was het veiliger, dan bovengronds. Hij wou er niet eens aan denken wat er zich allemaal bovengronds afspeelde. Erik zou in huilen uitgebarst zijn, als hij dat kon. Niet alleen bevond de vijand zich mogelijk nog boven hem, maar nu kon hij ook de eerste trillingen voelen. Dat was niet goed, de keuze was aan hem. Sterf ik hier onder de grond hier in deze onderaardse gangen, of beproef ik mijn geluk boven. De trillingen werden heftiger en heftiger, hij moest hier nu wel weg. Als het nog iets erger werd zou er niks over blijven van de onderaardse gangen.

Het Conflict

Hij zou hier sterven.

Vlug werkte hij zichzelf naar boven, misschien zou hij nog even kunnen overleven. Misschien was er boven helemaal niks, hij kon alleen nog maar hopen.

Daar... Daar was het licht, hij kon het al zien. De trillingen leken wat minder geworden, maar het was nog steeds niet veilig. Hij was gelukkig bovengronds, veilig, vrij. Dat waren zijn laatste gedachten toen een opengesperde snavel uit de lucht op hem neer daalde.

GBdV

Alsof je tijdens het opruimen van de zolder in een stoffige doos ineens je oude lievelingsknuffel weer terugvindt en hem dicht tegen je aandrukt. Zo voelt het vanavond. Eindelijk weer met zijn drieën, na jaren gescheiden levens te hebben geleefd, eindelijk weer bij elkaar.

Halverwege de dertig nu, ruim tien jaar geleden hadden we elkaar voor het laatst gezien, maar zonder de minste twijfel wist ik, na een enkele blik op die hand die tegelijk met de mijne het laatste pak toiletpapier uit de schappen probeerde te grissen, wie mijn rivaal was. Onder het genot van een kopje thee met een gebakje begonnen we plichtmatig aan de ogenschijnlijk onmogelijke taak het decennium tussen ons te dichten. Ik vertelde over mijn werk, hoe ik daar terecht ben gekomen en hoe lang ik nog van plan ben daar te blijven zitten. En Jurgen vertelde over zijn huidige vriendin, Wendy, zijn dertigste serieuze relatie in 3 jaar, met wie hij dacht helaas ook niet zo lang meer gelukkig te zijn. Ze was heel lief, ze was best mooi en ze was ontzettend interessant. “Maar ja, ze lacht altijd zo raar,” zei hij, “alsof ze bang is haar tanden te laten zien, altijd die lippen stevig op elkaar... Weet je wie ik altijd een hele mooie lach vond hebben? Joni. Ken je haar nog?”

Wat een vraag, natuurlijk kende ik haar en haar lach nog. We waren onafscheidelijk wij drieën, Jurgen, Joni en ik. Altijd samen, vanaf de kleuterschool tot de universiteit. En we waren allebei verliefd op haar, maar stiekem wisten we wel dat ik het altijd tegen Jurgen zou afleggen. En alsof hij mijn gedachten kon lezen zei hij: “En uiteindelijk is ze ons allebei ontglipt. Ze is nog steeds getrouwd nietwaar? Met die Henk? Maar goed, het is niet zijn schuld natuurlijk.”

Ik zag aan hem dat hij direct na het uitspreken ervan al spijt had van die laatste woorden, maar ik zag mijzelf alweer staan daar boven op dat dak, ruim tien jaar geleden. “Ik hou van je!” zei hij net voor hij sprong. Zodra hij over de rand verdwenen was keek ik om en achter me kwam Joni uit het trapgat en stortte in toen ze de lege richel zag waar een moment geleden nog haar kersverse ex-vriendje had gestaan.

“Tomas,” zuchtte ik, nog half in mijn herinnering. Jurgen,

Lethargie

teleurgesteld in zichzelf omdat hij niet snel genoeg iets anders had kunnen verzinnen om te zeggen, probeerde vervolgens om dan maar in ieder geval mijn aandacht van die gebeurtenis af te leiden: “Tomas ja, dat is lang geleden, wist je nog dat hij bij ons in het team kwam? Daar was hij zo trots op, vooral dat hij toen met jou mocht spelen, dat vond hij echt geweldig, hij had het constant over jou tegen mij... Via ons had hij ook Joni leren kennen.” Merkend dat zijn afleidingsmanoeuvre niet het gewenste effect had, gooide hij het over een andere boeg: “Maar goed, over Joni gesproken, we zouden haar eens op moeten zoeken!”

Zo gezegd zo gedaan. En nu zitten we hier dus met zijn drieën, eindelijk weer compleet, heerlijk samen. In het begin was het wel weer even wennen aan elkaar, maar naarmate de avond vorderde en de oude doos met verhalen open was gegaan, leek dat decennium steeds korter en korter te worden. Het is weer als vanouds. Ik vertel geanimeerd over onze avonturen en andere twee verdedigen elkanders rol die volgens hen toch echt wel iets meer inhield dan in mijn versie. Als vanouds ook zie ik mijzelf weer luisteren naar mijn vrienden en voel ik zelf misschien weer iets van die pijn wanneer Joni's glimlach slechts voor Jurgen schijnt te zijn.

Weer ga ik onvrijwillig ruim tien jaar terug. Jurgen, Joni en ik zitten in het gras in het zonnetje, zoals iedere dag, samen van

onze lunch te genieten. Maar toch is er iets anders aan deze dag. Joni heeft het, na een relatie van bijna vier jaar, een dag geleden uitgemaakt met haar vriendje, Tomas. En ik heb het toekijken als Joni en Jurgen steeds dichterbij elkaar gaan zitten. Tot we ergens, zo'n honderd meter verderop iemand horen schreeuwen en naar boven zien wijzen.

Tien jaar later concentreert het gesprek zich nu op Joni's huwelijk. Zij lijkt niet echt gelukkig te zijn. Het is een lieve man, Henk, maar wel erg saai. Twee kinderen en een hond en een sleur van hier tot Tokio. "Maar waarom ga je niet bij hem weg dan? Beproof je geluk ergens anders, jij blijft altijd te lang aan iemand vast zitten!" zegt Jurgen. Alledrie zijn we stil, want we weten waar hij op doelt en we weten dat we er nu niet meer onderuit gaan komen. Tien jaar geleden zijn we uit elkaar gegroeid vanwege het stilzwijgen en het heeft ons geen goed gedaan.

"Waarom ging je niet eerder bij hem weg?" vroeg Jurgen uiteindelijk; we weten allemaal dat hij het over Tomas heeft.

"Het was een hele lieve jongen... En ik hield van hem..." antwoordde Joni.

"Maar waarom ging het dan toch uiteindelijk fout?"

"... Hij wilde me niet aanraken... We zoenden wel eens, vooral in het openbaar, maar verder bijna nooit... Ik dacht dat hij niet van me hield, maar daar had ik me blijkbaar dus behoorlijk in vergist..."

Verschrikt sta ik opeens weer boven op dat dak, ruim tien jaar geleden en opnieuw draaien de gebeurtenissen zich voor mij af. We zagen Tomas staan en zijn zo snel mogelijk naar boven gerend. Ik was als eerste boven en daar stond hij, met zijn rug naar de afgrond en zijn tranende ogen op mij gericht.

In de verte hoor ik de stemmen van mijn vrienden tien jaar later: "Maar het had zo mooi kunnen zijn." Als het allemaal anders gelopen was, had het inderdaad heel mooi kunnen zijn. Joni en Jurgen hadden elkaar eindelijk gevonden, hij was een gelukkige huisman geweest en zij een succesvolle zakenvrouw zoals ze altijd al droomden. "Waarom deed hij het toch?" "Hij heeft geen briefje of wat dan ook achter gelaten, maar hij moet het om mij gedaan

Lethargie

hebben.” “Hoe weet je dat zo zeker? Dit is wat ons uit elkaar heeft gedreven, maar we hebben het nooit zeker geweten!” ”Jawel, hij riep dat hij van me hield net voor hij sprong... Nietwaar?”

Op het dak hoor ik achter me de gehaaste voetstappen van Joni op de trap, maar mij ogen zijn nog steeds gericht op Tomas. Flarden van zinnen zweven door mijn hoofd: “Hij wilde me niet aanraken” en “Hij had het constant over jou tegen mij” en terwijl Joni nog seconden lang niet boven zou zijn en met zijn ogen diep in de mijne kijkend zei Tomas: “Ik hou van je!”

“Nietwaar?” Hoor ik nogeens en besef dat mijn twee oude vrienden mij beiden vragend aan zitten te kijken. Alsof ze gezien hebben wat ik net zag. Alsof ze weten wat ik weet maar het alleen nog niet durven geloven. Ik kan met een paar woorden de geschiedenis herschrijven! Slechts een misverstand stond onze dromen in de weg. Dat wat zo mooi had kunnen zijn, had zo mooi moeten zijn!

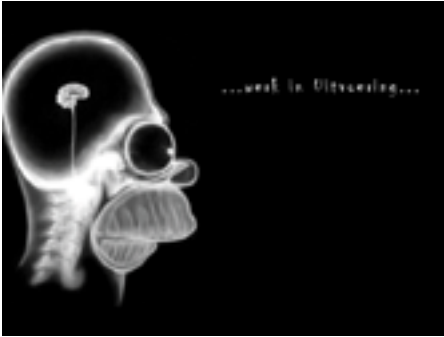
Nog een keer herhaalt ze de vraag nu met meer hoop dan voorheen: “Deed hij het niet voor mij? Zei hij niet ‘Ik hou van je?’”

Drie harten kloppen een dozijn hoorbare slagen tot ik mijn antwoord durf uit te spreken: “Ja, dat zei hij.”

EPLK

Lethargie deel 2: Live

RRFdS

De studentenpopulatie van deze tijd is zeer pluriform. Men kan vijf, zes of zeven jaar van de tijd dat men zonder gezichtsverlies een uitkering trekt, wiet roken en groentepaketten uitdelen of juist brallen en met die 250 euro studiefinanciering doen alsof men reeds arrivee is. Uiteraard zijn er allerlei tussenvormen mogelijk. Zo zijn er ook studenten die het leuk vinden om te doen alsof ze in een andere tijd leven. Persoonlijk ben ik daar veel te nuchter voor, maar soms is het leuk om het een of ander te verbeelden. Laatst was ik in een kasteel in Italië, waar Goethe tijdens zijn reis naar Rome een aantal avonden te gast was. Een dergelijke reis was in die tijd een langdurige onderneming. Als men als student echter in de 19^e eeuw een “Grand Tour” maakte, had hij een aantal spectaculaire trein verbindingen tot zijn beschikking. Als mooi voorbeeld kunnen we de “Oriënt Express” eens beschouwen. Wanneer we onze student uit Engeland laten vertrekken en door laten reizen richting Venetië komt hij eerst door Frankrijk hetgeen niet bijzonder is maar ook door het tweede Duitse keizerrijk en door de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie en dwars door de schermutselingen die op dat moment plaatsvinden in Zuid-Tirol. En dat alles nog geen 150 jaar geleden! Als hij ondertussen nog in Wenen was geweest had hij daar kennis gemaakt met het decadente leven van walsen en mozartkogels. Misschien zou hij er voor het eerst met een vrouw naar bed gaan. In Rome zou hij voor het eerst alle kunstschaten zien waar hij alleen over gelzen had.

Dit mondiale leven staat in schril contrast, met laten we zeggen het leven van Piet waarover mensen als Geert Mak heerlijk kunnen vertellen maar die samen met zijn mededorpsbewoners het dorp nog een jaar of 100 in stant zal houden. Kortom zo bruisend en veranderlijk als de steden in die tijd waren zo onveranderlijk was het dorp.

Doordat deze twee werelden eigenlijk worden verenigd in het studentenleven van deze tijd maakt dat we eigenlijk beide werelden niet meer kennen. Dus droomt u af en toe met mij mee over de orient van 150 jaar geleden of het boeren dorp of het

kasteel in Italië. Of zoals in deze tijd de levant, die weer hogelijk aktueel is. Nou ja u hoort het een beetje wegdromen op zijn tijd kan misschien geen kwaad...

HQJvdB

Over Dispuut de Gong

Als u de gehele Gongvox hebt doorgelezen zal u waarschijnlijk denken “waar kan ik de volgende uitgaven vinden?”. Ik moet u echter teleurstellen, de Gongvox wordt slechts een keer per jaar uitgegeven. Ieder lid van de Gong steekt hier een beetje van zijn kostbare tijd in om een geweldig stuk op papier te zetten. Ieder lid weet dan ook dat zijn stukje beter is geschreven dan dat van het eerstvolgende lid en wil dit gretig bewijzen.

Misschien heeft u tijdens het lezen van dit boekje gedacht dat u het eigenlijk wel beter kan. Durft u dit te bewijzen? Want dat kan.

De Gong, door sommigen het dispuut der betweters genoemd, staat altijd open voor nieuwe ideeën en meningen. Als u interesse heeft, dan bent u bij dezen uitgenodigd om een dispuutsavond in de Melkhuiskelder mee te maken.

Ik hoop dat u het conflict aan durft en bij ons langs komt.

Mvg
GBdV

DISPUUT DE GONG
HET MELKHUIS
GROESBEEKSEWEG 147
6521 CN NIJMEGEN
TEL. 024-3224354

Colofon

Redactie: G.B. de Vries

Eindredactie:

E. Spaak

Lay-out: G.B. de Vries

Technische ondersteuning:

T.F.A. van Elferen

E. Spaak

Illustrator:

G.B. de Vries

T.F.A. van Elferen

Financiële ondersteuning:

Stichting Huisvesting Dispuut De Gong